

[Bundgård.]

pågældende telefonsamtale. Ja, han brugte såmænd den begrundelse, at staten ejer aktiemajoriteten i selskabet. Det vil altså sige, at staten som hovedaktionær har blandet sig i en arbejdskonflikt for at forhindre en løsning.

Kan man bebrejde os, at vi på denne baggrund spørger regeringen: sigter man bevidst på at skabe en situation, så regeringsindgreb er uundgåeligt, så man kan forhindre væsentlige lønindrømmelser til de strejkende? Vil man drive indkomstpøolitik, denne regeringens hellige ko, ved at diktere organisationerne, hvordan de skal optræde? Desværre synes regeringens holdning i søfartskonflikten at bekræfte, at det forholder sig sådan. Dermed ved lønmodtagerne, hvad de har at vente i forårets overenskomstsituation. Det radikale landsmødes beslutning for nylig om, at regeringen skal optage kontakt med arbejdsmarkedets organisationer for at sikre et tilfredsstillende forløb af forårets forhandlinger, bekræfter alle vore bange anelser. Lønmodtagerne skal nu umyndiggøres.

Til yderligere supplerung af de oplysninger, jeg har nævnt, kan jeg sige, at det af en lang række forskellige grunde ville have været fuldt forsvarligt, at man afsluttede en særoverenskomst mellem Jydsk Telefon-Aktieselskab og funktionærerne dér, idet man i Jylland anvender funktionærerne på en helt, helt anden måde, end man gør under de andre telefonselskaber. De bliver anvendt til langt mere betroet arbejde, end man gør andre steder i landet. Det er f. eks. sådan, at i København og på Sjælland passes telefonforstærkeranlæggene af folk i 21. eller højere lønningsklasser, mens de i Jylland passes af folk i 10., 12. og 15. lønningsklasse. Til sådan en ting som kabelfejlfinding benytter man i København højere lønnede tjenestemænd, mens man i det jyske telefonaktieselskab benytter montører i 7., 10. og 12. lønningsklasse. Andre selskaber udskifter fejlmeldte apparater. I Jylland har man uddannet sine telefonfolk så godt, at de

kan rette fejlene på stedet. Jeg kan ikke se andet, end at det må være ganske naturligt, at man afslutter en særoverenskomst for det jyske område, når arbejdsforholdene er så vidt forskellige, som de er.

Hvad angår den københavnske direktør Rosbæk, der jo nu har ledet forhandlingerne, og som man nu regner med skal være den eneste, der kan afslutte overenskomst på dette område, så er hans holdning i dette tilfælde jo blot en slutsten på en højst uheldig udvikling inden for forholdet mellem ledelse og personale blandt telefonstanden. Jeg kan oplyse fra telefonfolk, at der er et uendelig dårligt klima på arbejdspladserne hos telefonvæsenet i København. Det er sådan, at man direkte har rejst spørgsmålet, om ikke det var passende at ansætte en psykolog til at kigge lidt på disse ting, fordi man synes, at den københavnske direktørs opfattelse langtfra svarer til moderne tanker om mere demokratiske former på arbejdspladserne.

Det er jo også karakteristisk, at 5 af personaleorganisationerne for det højere lønnede personale inden for telefonområdet nu har udsendt en udtalelse, hvori de har udtrykt deres solidaritet med disse strejkende telefonfolk, hvor man har krævet, at der kommer gang i realitetsforhandlingerne, hvor man udtrykkelig tager afstand fra enhver form for regeringsindgreb, og hvor man yderligere har erklæret, at man på fuldt forsvarlig måde kan vedligeholde den samfundsvigtige del af driften i et halvt år eller mere, hvis det skal være. Man har også af hensyn til disse avisskriverier, der har været i de sidste dage, udtrykkeligt understreget, at dette ikke drejer sig om strejkebryderi, idet alle de fejl, som man retter, rettes med ganske primitive og nødtørftige midler, og man vil i alle tilfælde være nødsaget til at foretage nye reparationer, når strejken er afsluttet, for at reparere de pågældende fejl forskriftsmæssigt. Men det kan i hvert fald fungere sådan, at strejken ikke rammer nogen samfundsvigtige dele.

Man må altså konkludere, at alle telefon-